

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2020 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 32/2020 a jeho uznesením z 12. augusta 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa z 3. marca 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 322 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) [správne má byť zrejme § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a), pozn.] Trestného zákona, ako aj za obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Ďalším uznesením vyšetrovateľa zo 4. marca 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

3. Prokurátor 5. marca 2020 podal Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisku Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

4. Uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 3/2020 zo 7. marca 2020 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom

väzba začala plynúť od 4. marca 2020. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že špecializovaný súd sa stotožnil len s návrhom prokurátora na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže sťažovateľ mal páchať trestnú činnosť majetkového charakteru po dlhší čas (minimálne od mája 2015 v 14 bodoch), pričom trestná činnosť mala byť páchaná sofistikovaným spôsobom viacerými osobami po dlhší čas a mala ňou byť spôsobená škoda veľkého rozsahu, čo vyvolávalo dôvodnú obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti zabezpečujúcej značný zdroj príjmu.

5. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podali sťažovateľ prostredníctvom obhajcu, ale aj prokurátor sťažnosť.

6. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 9/2020 z 23. marca 2020 boli obe sťažnosti zamietnuté. Podľa konštatovania najvyššieho súdu obava z pokračovania v trestnej činnosti je daná predovšetkým tým, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý z páchania rozsiahlej trestnej činnosti sofistikovaným spôsobom s viacerými osobami po dlhší čas a v prípade prepustenia z väzby by mohol v trestnej činnosti pokračovať.

7. Uznesením vyšetrovateľa zo 17. apríla 2020 bolo sťažovateľovi vznesené ďalšie obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

8. Proti všetkým uzneseniam o začatí trestného stíhania podal sťažovateľ sťažnosti, ktoré však boli prokurátorom zamietnuté.

9. Sťažovateľ 23. apríla 2020 požiadal prokurátora o prepustenie z väzby. Prokurátor žiadosť predložil špecializovanému súdu, ktorý ju uznesením sp. zn. 3 Tp 3/2020 zo 14. mája 2020 zamietol. Podľa názoru špecializovaného súdu sťažovateľ môže v trestnej činnosti pokračovať a poukázal v tejto súvislosti na argumentáciu najvyššieho súdu.

10. Sťažovateľ napadol uznesenie špecializovaného súdu sťažnosťou, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 22/2020 z 28. mája 2020 zamietnutá

s konštatovaním, že doteraz nedošlo k identifikácii následného použitia prevádzaných finančných operácií, čo je rozhodujúce pre existenciu dôvodnej obavy z pokračovania v údajnej legalizácii príjmov z údajnej trestnej činnosti.

11. Sťažovateľ 15. júla 2020 opäť požiadal prokurátora o prepustenie z väzby z dôvodu priesťahov v súdnom konaní (súdy nekonajú), ako aj z dôvodu, že nehrozí obava z pokračovania v trestnej činnosti.

12. Prokurátor 27. júla 2020 oznámil špecializovanému súdu, že žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nevyhovel, keďže dôvody väzby sú takého charakteru, že prebieha znalecké dokazovanie s cieľom zistiť skutočnosti umožňujúce identifikovať a posúdiť naznačenú schému fungovania údajnej trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ trestne stíhaný. Prokurátor rovnako konštatoval, že koniec základnej sedemmesačnej lehoty trvania väzby v prípravnom konaní pripadá na 4. október 2020, a preto z dôvodu obťažnosti žiada väzbu sťažovateľa predĺžiť do 4. marca 2021.

13. Následne bol sťažovateľ vypočutý špecializovaným súdom, ktorý uznesením sp. zn. 3 Tp 3/2020 zo 4. augusta 2020 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a väzbu sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predĺžil do 4. januára 2021.

14. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 32/2020 z 12. augusta 2020 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu zamietnutá. Podľa názoru najvyššieho súdu špecializovaný súd konal procesne správne a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom najvyšší súd nezistil žiadne podstatné chyby konania, ktoré by odôvodňovali zrušenie uznesenia špecializovaného súdu. Bolo konštatované, že dôvody väzby trvajú vzhľadom na charakter, závažnosť, sofistikovanosť a rozsiahlosť trestnej činnosti a existuje aj dôvod na predĺženie väzby.

15. Podľa názoru sťažovateľa v súčasnej dobe nie sú dané dôvody väzby, a nie je preto ani dôvodné predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní do 4. januára 2021.

20. Podľa názoru sťažovateľa mal prokurátor podať osobitnú žiadosť špecializovanému súdu o predĺženie väzby u každého obvineného zvlášť a špecializovaný súd mal najskôr rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a až po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia by mohol rozhodovať o návrhu prokurátora na predĺženie väzby. Napriek tomu však špecializovaný súd v rámci jedného výsluchu rozhodol tak o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ako aj o návrhu prokurátora na jej predĺženie do 4. januára 2021.

21. Treba podotknúť, že špecializovaný súd rozhodol 4. augusta 2020, sťažovateľ podanú sťažnosť písomne odôvodnil 6. augusta 2020 prostredníctvom pošty, čo znamená, že špecializovaný súd mohol písomné dôvody sťažnosti dostať 7. augusta 2020. Deň 7. august 2020 pripadal na piatok. Dňa 12. augusta 2020 obhajca sťažovateľa (totožný s jeho právnym zástupcom v konaní vedenom ústavným súdom) telefonoval najvyššiemu súdu a bolo mu oznámené, že nie je stanovený termín neverejného zasadnutia na rozhodnutie o podanej sťažnosti. Napriek tejto informácii však najvyšší súd rozhodol 12. augusta 2020, čo znamená, že mal na rozhodnutie o sťažnosti k dispozícii dva pracovné dni. Ide o veľmi rozsiahly spisový materiál, a preto sťažovateľ vyslovuje pochybnosť, či za dva dni je možné naštudovať takýto spis a zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Ďalším paradoxom je, že písomné vyhotovenie uznesenia najvyššieho súdu bolo špecializovanému súdu doručené 31. augusta 2020, avšak obhajcovi sťažovateľa až 28. septembra 2020.

22. Ani najvyšší súd, ale ani špecializovaný súd sa nezaoberali tým, že vyšetrovateľom 12. júna 2020 (teda tri mesiace po vzatí sťažovateľa do väzby) nariadené znalecké dokazovanie znalkyňou [REDAKOVANÉ] nie je doteraz realizované, hoci znalkyňa mala znalecký posudok vyhotoviť do dvoch mesiacov. V skutočnosti 12. októbra 2020 uplynulo už päť mesiacov a sťažovateľ, ale ani jeho obhajca neboli informovaní o dôvodoch, pre ktoré znalecký posudok nebol vypracovaný. Obdobná je situácia aj vo vzťahu k znalcovi [REDAKOVANÉ], ktorý bol ustanovený za znalca 16. marca 2020 a znalecký posudok mal vypracovať do jedného mesiaca. Nie je vinou sťažovateľa, že znalecké dokazovania neboli dosiaľ ukončené, pretože pri domových prehliadkach boli

zaistené všetky písomnosti. Nie je možné donekonečna predlžovať väzbu len z dôvodu, že si znalci neplnia svoje povinnosti a nevypracovali znalecké posudky riadne a včas.

23. Obvinenie bolo vznesené aj právnickým osobám [REDACTED] a [REDACTED], pričom doteraz nebolo sťažovateľovi doručené uznesenie o ustanovení opatrovníkov pre tieto právnické osoby v súvislosti s tým, že predchádzajúci ustanovený opatrovník sa funkcie vzdal. Vyplýva z toho, že za dobu sedem mesiacov od vznesenia obvinenia nebol ustanovený pre tieto právnické osoby opatrovník za situácie, keď sťažovateľ ako konateľ týchto právnických osôb ich nemôže zastupovať vzhľadom na to, že sám je obvinený.

24. Všetky rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sú vágne, nekonkrétne a odvolávajú sa len na údajnú sofistikovanosť a rozsiahlosť trestnej činnosti. Sťažovateľ má vážne zdravotné problémy, na ktoré poukazoval pri výsluchoch a boli avizované aj vyšetrovateľovi, no napriek tomu doteraz nedošlo k náprave. Sťažovateľ schudol 22 kg a jeho zdravotný stav sa neustále zhoršuje, pričom mu nie je zabezpečená adekvátne zdravotná starostlivosť.

25. Nezákonným predlžovaním väzby dochádza k tomu, že v podstate je paralyzovaná činnosť právnických osôb, ktorých konateľom je sťažovateľ, a dochádza k ekonomickým stratám, pričom po dobu 7 mesiacov od začatia vyšetrovania sú písomnosti týkajúce sa týchto právnických osôb zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní. Písomnosti neboli vrátené a nebol ani ustanovený opatrovník pre právnické osoby.

26. Na základe takýchto nezákonných postupov sa sťažovateľ domáha posúdenia dôvodnosti ďalšieho trvania jeho väzby z hľadiska dôvodov väzby, resp. jej predĺženia, ako aj z hľadiska prierahov v trestnom konaní.

27. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Tost 32/2020 zo dňa 12.08.2020 porušil základné práva sťažovateľov: [REDACTED]... podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, písm. c), ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost 32/2020 zo dňa 12.08.2020 zrušuje.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania [REDAKOVANÉ] v sume 662,69 € (slovom šesťstošesťdesiatdva eur 69 eurocentov) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Veselého..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Skutkový stav veci

28. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 32/2020 z 12. augusta 2020 vyplýva, že ním bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom (ako aj ďalším obvineným [REDAKOVANÉ]) proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 3/2020 zo 4. augusta 2020.

29. Podľa názoru najvyššieho súdu špecializovaný súd v rámci procesného postupu dodržal základné zásady trestného konania podľa § 2 Trestného poriadku, pričom jeho postup bol správny a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

30. V danom prípade prokurátor potom, ako sám nevyhovел žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, túto predložil špecializovanému súdu spolu s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Sťažovateľ namieta takýto postup prokurátora s tým, že sa malo rozhodnúť najprv o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a až následne bolo možné rozhodovať o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Najvyšší súd však nezistil pochybenie pri takomto postupe.

31. V oboch prípadoch ide totiž o rozhodovanie o väzbe v súlade s § 72 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku, pričom sa tak pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj pri rozhodovaní o návrhu na predĺženie lehoty väzby skúmajú

ako materiálne, tak aj formálne podmienky väzby. Je potrebné pripomenúť, že väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas a dĺžka základnej alebo predĺženej lehoty väzby nesmie byť neprimeraná. Požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutný čas, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu. Pri posudzovaní primeranosti dôvodov trvania väzby Európsky súd pre ľudské práva skúma, či verejný záujem držať osobu vo väzbe prevažuje nad jej právom na slobodu. Pre ďalšie trvanie väzby sa vyžaduje splnenie ďalších podmienok uvedených v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru (t. j. obava z úteku, obava zo spáchania ďalšieho trestného činu alebo obava z ďalšieho pôsobenia na dôkazy), teda existencia dôvodov väzby.

32. Pokiaľ ide o procesný postup pri podaní návrhu na predĺženie väzby, Trestný poriadok striktne stanovuje lehoty, ktoré je potrebné zachovať, pričom lehota na podanie návrhu je zachovaná len vtedy, ak bol návrh doručený všeobecnému súdu najmenej plných 20 pracovných dní pred uplynutím príslušnej lehoty trvania väzby. To znamená, že návrh sa musí doručiť najneskôr v ten deň, ktorý predchádza dňu, ktorý je dvadsiatym pracovným dňom počítaným spätne od konca lehoty trvania väzby. Iba nedodržanie lehoty na doručenie návrhu všeobecnému súdu je vždy dôvodom na prepustenie obvineného z väzby, a to najneskôr v posledný deň príslušnej lehoty trvania väzby. Trestný poriadok stanovuje minimálnu lehotu, ktorá musí byť zachovaná, avšak nestanovuje maximálnu lehotu, kedy najskôr môže byť podaný návrh na predĺženie lehoty trvania väzby. Skutočnosť, že v danom prípade prokurátor spojil podanie svojho návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby s predložením žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, nezakladá porušenie Trestného poriadku, ale ani práv sťažovateľa. Keďže prokurátor žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nevyhovel, žiadosť bez meškania predložil špecializovanému súdu spolu s vlastným stanoviskom, návrhom a spisom. O tomto svojom postupe prokurátor písomne upovedomil sťažovateľa a jeho obhajcu. Stanovisko prokurátora, obsahom ktorého bol aj jeho návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa, bolo rovnako doručované sťažovateľovi a jeho obhajcovi (vyplýva to z č. 1. 282, 290, 291 a 295). Navyše, zo zápisnice o výsluchu sťažovateľa

(č. l. 304) vyplýva, že sťažovateľ a obhajca zhodne potvrdili, že im bol doručený návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, ako aj písomné vyjadrenie prokurátora a že mali dostatočný čas sa s ním oboznámiť. Týmto považuje najvyšší súd námietku sťažovateľa, podľa ktorej mu nebol riadne doručený návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, za nedôvodnú.

33. Je teda zrejmé, že v posudzovanej veci boli splnené všetky formálno-procesné podmienky na rozhodnutie aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, a preto najvyšší súd v následnom kroku skúmal, či sú zároveň dané materiálne podmienky pre ďalšie obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou (predovšetkým to, či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky konkrétnych trestných činov a či je stále dané podozrenie, že tieto mal spáchať sťažovateľ).

34. Vzhľadom na opakujúce sa námietky sťažovateľa, ktorý spochybňuje dôvodnosť jeho trestného stíhania, treba opätovne upriamiť pozornosť na to, že pri rozhodovaní o väzbe sa všeobecné súdy nezameriavajú na hodnotenie viny obvineného, jeho obhajoby alebo dôkazov, ale skúmajú iba to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe. Z pohľadu materiálnych podmienok väzby potom predovšetkým posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Existencia takéhoto dôvodného podozrenia pritom predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotyčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni, ako skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo podanie žaloby, keďže to je predmetom až ďalšej fázy trestného konania. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak do nej nebude vzatý. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby.

35. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v posudzovanej veci konštatuje, že jednotlivé dôkazy, na ktoré konkrétne poukázal prokurátor vo svojom stanovisku (ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za všeobecné, ako to tvrdí sťažovateľ, a ktoré nepovažuje najvyšší súd za potrebné na tomto mieste opakovať, keďže boli sťažovateľovi doručené), naďalej odôvodňujú záver, že v predmetnej veci existuje dostatok konkrétnych podkladov pre trestné stíhanie sťažovateľa, pričom nedošlo k zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sťažovateľom.

36. V súvislosti s existenciou dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukazuje najvyšší súd na charakter, závažnosť, sofistikovanosť a rozsiahlosť trestnej činnosti, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu, ako aj na skutočnosť, že trestná činnosť mala byť podstatným zdrojom príjmov sťažovateľa a na tomto dôvode naďalej zotrváva.

37. Pokiaľ ide o dôvodnosť predĺženia lehoty trvania väzby, je potrebné uviesť, že v prípade dlhšie trvajúcej väzby sa v zmysle judikatúry ústavného súdu v zásade vyžaduje splnenie štyroch podmienok. Po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie. Musí existovať niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Napokon orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd vo veci samej musia postupovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Obťažnosťou veci sa rozumie jej náročnosť na vybavenie najmä zo skutkovej stránky (napr. trestné veci obsahujúce väčší počet skutkov, páchatel'ov a trestných činov). Pokiaľ ide o splnenie uvedených podmienok, tieto boli konštatované už v súvislosti so žiadosťou o prepustenie z väzby. Najvyšší súd sa stotožnil s konštatovaním špecializovaného súdu o obťažnosti veci. Vo všeobecnosti možno dodať, že ide o komplexný pojem, pričom hodnotenie obťažnosti trestnej veci spočíva v zložitosti určitého procesného úkonu a dokazovania alebo časovej náročnosti náležitého zistenia skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. V prípade, ak má byť obťažnosť veci dôvodom predĺženia lehoty väzby, musí sa vyznačovať určitým stupňom mimoriadnosti. So zreteľom na pravidlo „iura novit curia“ obťažnosť veci nebude nikdy

spočívať v zložitosti právnej kvalifikácie skutku. Pracovná preťaženosť orgánov činných v trestnom konaní nemôže byť dôvodom na porušenie ústavného práva obvineného na bezprietahové, prednostné a urýchlené prejednanie väzobnej veci. V danom prípade (predovšetkým s ohľadom na rozsah a skutkovú náročnosť veci) sú splnené všetky podmienky pre predĺženie lehoty trvania väzby, pričom špecializovaný súd správne posúdil nutnosť predĺženia väzby rozdielne od návrhu prokurátora do 4. januára 2021. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nemožnosť skončenia znaleckého dokazovania, ide v tomto čase o predčasné úvahy.

38. Aktuálne neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by opodstatňovali nahradenie väzby sťažovateľa inou zárukou.

III.

Relevantná právna úprava

39. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

40. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

41. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

42. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

43. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

44. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade,

ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

45. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že hoci on a ■■■■■ podali samostatné žiadosti o prepustenie z väzby, prokurátor a špecializovaný súd o nich rozhodovali spoločne, pričom každý z nich mal byť vypočutý zvlášť.

46. V uvedenej súvislosti treba konštatovať, že v praxi všeobecných súdov je bežné, aby v rámci jednej trestnej veci sa samostatné podania viacerých obvinených, ktoré majú obdobný základ, posúdili jedným rozhodnutím (uno actu). Je zrejmé, že takýmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. To isté sa vzťahuje aj na námietku, podľa ktorej sťažovateľ a ■■■■■ mali byť vypočúvaní každý zvlášť (čím má sťažovateľ asi na mysli, že k výsluchom malo dôjsť na dvoch samostatných neverejných zasadnutiach špecializovaného súdu, nie teda na jednom neverejnom zasadnutí týkajúcom sa oboch obvinených).

47. Ďalej sťažovateľ namieta, že mu prokurátor nedoručil svoj návrh na predĺženie väzby sťažovateľa. Okrem toho je presvedčený, že špecializovaný súd nemohol konať naraz o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ako aj o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, keďže ide o dve samostatné konania, no napriek tomu bol sťažovateľ vypočutý len raz a z návrhu špeciálneho prokurátora nevyplýva žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by malo k predĺženiu väzby dôjsť.

48. Ústavný súd zo skutkového hľadiska považuje za podstatnú nespornú skutočnosť, že prokurátor doručil sťažovateľovi iba oznámenie, podľa ktorého sa rozhodol jeho žiadosti o prepustenie z väzby nevyhovieť a postúpiť ju na rozhodnutie špecializovanému súdu. Zodpovedá skutočnosti tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého prokurátor mu svoj návrh na predĺženie lehoty trvania väzby nedoručil. Rovnako je nesporné, že podanie prokurátora

adresované špecializovanému súdu, ktorým predložil žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby (vrátane vlastného vyjadrenia, že sám žiadosti nevyhovel) a ktoré obsahovalo v sebe aj jeho návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi špecializovaný súd [ako to konštatuje najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Tost 32/2020 z 12. augusta 2020 (pozri bod 32)]. Sťažovateľ a jeho obhajca skutočnosť prevzatia podania prokurátora na neverejnom zasadnutí špecializovaného súdu potvrdili a zároveň uviedli, že mali dostatok času sa s podaním oboznámiť (pozri rovnako bod 32).

49. Z dosiaľ uvedeného možno považovať za preukázané, že sťažovateľ a jeho obhajca boli s obsahom podania prokurátora adresovaného špecializovanému súdu riadne a včas oboznámení, čo postačuje pre záver, že v uvedenom ohľade k porušeniu práv sťažovateľa nedošlo.

50. S námietkou, podľa ktorej sa o žiadostiach sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] nemalo konať a rozhodovať spoločne, pričom každý z obvinených mal byť vypočúvaný zvlášť, sa ústavný súd už zaoberal (pozri bod 46).

51. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby nevyplýva žiaden právne relevantný dôvod, pre ktorý by mala byť väzba predlžovaná, treba uviesť, že v tomto ohľade považuje ústavný súd argumentáciu najvyššieho súdu za dostatočnú a presvedčivú, nejaviacu známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti (pozri bod 37). Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na túto otázku iný názor, nezakladá bez ďalšieho porušenie jeho označených práv.

52. Ďalej sťažovateľ namieta, že z vypočutých svedkov ho nikto nepoznal (s výnimkou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]) a nikto z nich neprišiel so sťažovateľom do kontaktu. Podľa názoru sťažovateľa možno v tomto smere konštatovať nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska ich efektívneho postupu vo vzťahu k väzobných dôvodom u sťažovateľa a vo vzťahu k predlžovaniu jeho väzby.

53. Ústavný súd vychádza z toho, že sťažovateľ vyčíta vyšetrovateľovi vypočúvanie takých svedkov, ktorí sťažovateľa nepoznajú a neprišli s ním do kontaktu. Inými slovami, sťažovateľ podľa všetkého považuje tieto výsluchy za zbytočné, resp. za neefektívne. Paradoxným spôsobom vyvodzuje z tohto tvrdenia záver o nečinnosti vyšetrovateľa, hoci tento bez toho, aby svedkov vypočul, objektívne nemohol zistiť, či sťažovateľa poznajú a či s ním prišli do styku.

54. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že písomné odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu zo 4. augusta 2020 mohlo byť doručené špecializovanému súdu v piatok 7. augusta 2020 (keďže 6. augusta 2020 bola písomnosť odovzdaná na poštovú prepravu). Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti 12. augusta 2020 (a to aj napriek tomu, že na telefonický dopyt obhajcu sťažovateľa 12. augusta 2020 najvyšší súd oznámil, že nie je stanovený termín neverejného zasadnutia, na ktorom by sa o podanej sťažnosti malo rozhodovať). Sťažovateľ vyslovuje pochybnosť, či za dva pracovné dni, ktoré mal najvyšší súd k dispozícii, bolo možné vec naštudovať a rozhodnúť o nej zákonne a spravodlivo, keďže ide o veľmi rozsiahly spisový materiál.

55. Uvedené úvahy sťažovateľa sa z pohľadu ústavného súdu javia ako hypotetické a špekulatívne. Sťažovateľ sa totiž bez označenia akýchkoľvek dôkazov iba domnieva, že najvyšší súd (sudca spravodajca) sa štúdiom spisu zaoberal iba v pracovné dni (nie teda aj 8. a 9. augusta 2020, teda v sobotu a v nedeľu). Okrem toho je zrejmé, že z veľkého počtu skutkov tvoriacich predmet trestného konania, sťažovateľa sa týka iba relatívne malý počet týchto skutkov, čo zároveň výrazným spôsobom redukuje rozsah, v akom bolo potrebné trestný spis preštudovať. Okrem toho rozsah, v akom bolo potrebné spis preštudovať, je limitovaný aj argumentáciou, ktorú sťažovateľ uplatnil v podanom riadnom opravnom prostriedku. Z uvedených dôvodov sa námietka sťažovateľa nejaví ako dostatočne podložená a presvedčivá.

56. Sťažovateľ tiež namieta, že hoci písomné vyhotovenie uznesenia najvyššieho súdu bolo špecializovanému súdu doručené už 31. augusta 2020 (zrejme spolu aj s vrátením

trestného spisu), jeho obhajcovi bolo doručené až 28. septembra 2020, teda takmer s mesačným oneskorením.

57. Možno konštatovať, že sťažovateľ (označujúci tento postup špecializovaného súdu za paradox) zároveň ako keby nepriamo naznačoval, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nebolo urýchlené. Napriek tomu sa však ochrany práva na urýchlené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby v zmysle návrhu nálezu nedomáha, hoci by z tohto dôvodu mohol požadovať priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ako kompenzáciu za nemateriálnu ujmu, ktorú mal utrpieť prípadným pomalým postupom špecializovaného súdu pri doručovaní uznesenia najvyššieho súdu. Samotnú skutočnosť, že sťažovateľ považuje takýto postup za paradox, však za porušenie jeho označených práv považovať nemožno.

58. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že nariadené znalecké dokazovania trvajú neprimerane dlho a že ustanovení znalci nerešpektovali lehoty, ktoré im na podanie znaleckých posudkov vyšetrovateľ poskytol (čo sťažovateľ hodnotí ako postup vyšetrovateľa nemajúci znaky osobitnej starostlivosti a osobitného urýchlenia vyžadované vo väzobných veciach), ústavný súd uvádza, že sťažovateľ ešte v písomnom odôvodnení sťažnosti z 5. augusta 2020 podanej proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 3/2020 zo 4. augusta 2020 poukazoval na to, že objem prác, ktoré má znalec vykonať, nemôže jedna osoba stihnúť v primeranej časovej réžii, v dôsledku čoho podaním znaleckého posudku mala byť poverená znalecká organizácia. Inými slovami, hoci sťažovateľ namieta, že znalci nedodržali lehoty stanovené na podanie znaleckých posudkov, v skutočnosti je presvedčený, že boli stanovené neprimerane krátke lehoty.

59. Podľa tvrdenia sťažovateľa dotknutým právnickým osobám (ktorých konateľom je sťažovateľ) doteraz neboli ustanovení opatrovníci, hoci predchádzajúci opatrovník sa funkcie vzdal. Pritom sťažovateľ v mene týchto právnických osôb nemôže konať, keďže sám je obvinený. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že z nej nevyplýva, akým spôsobom sa tvrdená skutočnosť dotýka označených práv sťažovateľa ako obvineného

v trestnom konaní. Sťažovateľ vlastne namieta porušenie práv právnických osôb, teda odlišných subjektov.

60. Napokon sťažovateľ vytýka všeobecným súdom, že sa nezaoberali jeho zdravotným stavom, ktorý sa neustále zhoršuje (schudol 22 kg), pričom nie je mu zabezpečená adekvátne zdravotná starostlivosť. V súvislosti s touto sťažnostnou námietkou poukazuje ústavný súd na to, že bolo vo výsostnom záujme obhajoby sťažovateľa predložiť v tomto smere ústavnému súdu listinné dôkazy, ktoré by uvedené tvrdenia sťažovateľa bližšie konkretizovali a aspoň spravdepodobnili ich opodstatnenosť. Napriek tomu však zostala táto sťažnostná námietka v polohe tvrdenia.

61. Namietané porušenie čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru možno považovať za zjavne neopodstatnené aj z iných dôvodov.

62. Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu týkajúceho sa rozhodovania o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa. Smeruje teda proti rozhodnutiu o väzbe. Ustanovenia čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru sú *ratione materiae* spravidla súčasťou rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o väzbe (o jej ďalšom trvaní) práva vyplývajúce z týchto ustanovení treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Možnosť porušenia týchto ustanovení ústavy a dohovoru v konaní o väzbe preto neprichádza do úvahy (III. ÚS 646/2017, II. ÚS 111/2018, II. ÚS 564/2018, II. ÚS 301/2020).

63. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy možno pristupovať aj z iného aspektu.

64. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

65. Podľa čl. 46 ods. 2 prvej vety ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

66. Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu konajúceho v rámci trestného súdnictva o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Článok 46 ods. 2 ústavy poskytuje *ratione materiae* súdnu ochranu v rámci správneho súdnictva, teda v prípadoch, keď dochádza k súdnemu prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy. Toto ustanovenie je v pomere špeciality vo vzťahu k ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy poskytujúcemu súdnu ochranu vo všetkých ostatných prípadoch.

67. Keďže v daných veciach všeobecné súdy nekonali v rámci správneho súdnictva, je zrejmé už *prima facie*, že k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy nemohlo vôbec dôjsť (*mutatis mutandis* II. ÚS 446/2018, II. ÚS 249/2020).

68. Inak treba ešte poznamenať, že sťažovateľ podľa všetkého namieta porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy iba nedopatrením, keďže v záhlaví ústavnej sťažnosti uvádza porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Pre takýto prípad by platili, samozrejme, úvahy uvedené v bode 62.

69. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu